

var blind Alarm, og vi faar maaske en Adresse fra dem, hvori der staar, at naar Staten ønsker sine gamle Huse repareret, bør den betale selv.

For øvrigt har en af Repræsentanterne for Bidragyderne, den berømte Nordpolfareren Dr. Knud Rasmussen, allerede udtalt sig, nemlig i en Artikel i Dag i Berlingske Tidende; han var jo en af de fem Indbydere, som bevægede de 200 000 Bidragydere til at rejse disse 2 300 000 Kr. til Museet. Han siger bl. a.: „Jeg tillader mig helt paa eget Initiativ og ganske paa eget Ansvar at fremsætte følgende Tanker til Overvejelse: Regeringens Museumsplan er ikke i Overensstemmelse med det danske Folks Ønsker. Ej heller er Planen et Udtryk for de museumssagkyndiges Krav. Ordningen kaldes vel nok forsvarlig, men der synes at være almindelig Enighed om, at den er et utilfredsstillende Kompromis, der kun foreslaar denne Løsning, fordi der en Gang er givet et Løfte om en Løsning. Det er neppe nogen Hemmelighed, at de fleste Bidragydere har givet deres Skærv i Haab om, at den kunde bidrage til en Nybygning, der værdigt kunde være et Udtryk for den Maade, hvorpaa vor Generation værnede om sine Fortidsminder. Lad os derfor ikke give op, men endnu en Gang rejse Sagen i Erkendelse af, at vi trods alt ikke er saa langt nede, at vi uden en sidste Slutkamp gaar med til en Ordning, der ellers gennem Menneskealdre kommer til at vidne om vor Samtids Afmagt. Der er endnu Tid til at give vor Veneration for vor Historie og vor Plads paa Jorden et Monument ved Opførelsen af et Hus for vore nationale Skatte.“ Endvidere siger Hr. Knud Rasmussen, at han og andre er villige til at rejse nye Midler til Nationalmuseet. De er villige til igen at sætte sig i Gang for at skaffe Penge til Nationalmuseet.

Jeg ser paa denne Offervillighed fra de danske Bidragydernes Side, fra Hr. Knud Rasmussens Side og fra alle dem, der virkelig interesserer sig for Nationalmuseet, og jeg tænker paa de 8 Mill. Kr. til Landbohøjskolen og de over 4 Mill. Kr. til de to Provinskoler, og jeg sammenholder det med, at vi i 42 Aar ikke har kunnet bygge Nationalmuseet et nyt Hus. Og naar saa endelig en Minister rykker frem med en Plan til Bygningerne, saa siger han, at de ikke maa

være monumentale, de skal være fattige og smaalige, og derfor beder han kun om et lignende Beløb, som en af Provinskolerne har kostet — ja, saa beskeden er han. Jeg tænker paa alle de smukke Ord om Museets uerstattelige Værdier, Verdenstabet ved en Brand, Danmarks Stolthed — og jeg føler mig dybt forundret.

Man bør bede Vorherre skaane Landet for, at Nationalmuseet ødelægges ved en Brand. Men hvis det sker, da vil der opstaa stor Forbitrelse, og man vil give hverandre Skyld for Ulykken. Jeg tror, at Venstre staar med et stort Ansvar, Folket vil mindes, at den højtærede Finansminister i 1920 erklærede, at Nationalmuseet uden unødigt Opsættelse skulde flyttes ud i Kastellet, men at han som Regeringschef intet foretog for at redde Museet. Venstre genopbyggede Christiansborg som en Jubilæumspræsent til Christian IX, men lod Nationalmuseet vente. I 7 Aar har Partiet nu modsat sig Kastelsplanen, for at glæde en anden kongelig Person. Venstre gaar bestandig i Kongetog til Amalienborg med Tak for „Systemskiftet“.

Ministeren æskede i sin Forelæggelsestale Efterverdenens Dom, idet han sagde, at den af ham foreslaaede Ordning vilde komme til at staa til de seneste Tider som Vidnesbyrd om Fattigdom og Smaalighed. Jeg antager, at Efterverdenen vil svare: Ja, som Vidnesbyrd om aandelig Fattigdom og aandelig Smaalighed! Thi I havde jo Penge nok til Militarisme og til Kongeborg og til andre Bygninger.

Hvad der i høj Grad interesserede det Udvalg af alle Partier, som i 1920 anbefalede Kastellet, var de smukke Resultater, der var naaet ved Friluftsmuseerne i Oslo og Stockholm. Naar Udvalget anbefalede Kastellet, var det ogsaa i nøje Overensstemmelse med Venstres gamle Standpunkt i den Sag, saaledes som det blev fremsat i Finansudvalgets Betænkning i 1899, hvori krævedes, at Nationalmuseet og Folkemuseet med dets Byggeafdelinger og Landbrugsmuseet skulde flyttes ud paa en fri Plads og der give et samlet og fyldigt Billede af Folkets Liv gennem Tiderne. Ja, det var det Ønske, der besjælede det Udvalg; men dette gamle Venstrekrav viser den højtærede Undervisningsminister stor Ringeagt ved sit her foreliggende Forslag.